

Harpan

av

Monica LÖVSTRÖM

Anna hade just hållt upp en kopp te när det ringde på dörren. Hon öppnade dörren försiktigt – i kvarteren där hon bodde var det klokast så – och fick syn på en jättestor harpa i rött fodral som stod där i snöslasket på trottoaren. Hon ryckte till av förvåning. Det var inte så vanligt att man hittade harpor utanför dörren i det här området. Hon trodde faktiskt inte att det var vanligt i någon del av Staden, när allt kom omkring.

En mycket liten flicka med långa, smala fingrar kikade fram bakom den stora, röda harpan.

”Ursäkta att jag stör, men skulle du vilja vara så vänlig att hysa min harpa över natten?”

Anna måste ha sett ut som ett frågetecken, för flickan skyndade sig att förklara: ”Jag ska vara med på julkonserten i morgon i aulan där borta” – hon viftade lite obestämt i riktning mot andra sidan gatan – ”och jag ville ställa in min harpa där i god tid så att den skulle hinna anpassa sig. Men det var låst.”

Flickan suckade. Anna funderade snabbt igenom några olika scenarier och försökte beräkna sannolikheten för att det här var en ovanligt kreativ, kriminell komplott. Sedan nickade hon.

”Självklart! För harpans skull. Den skulle inte vara säker i husen häromkring.” Hon var övertygad om att den omedelbart skulle hamna på svarta börsen om hennes granne fick lägga vantarna på den, till exempel. Och hon hade redan börjat tycka om det där skrymmande, ohanterliga instrumentet som såg så hjärtskärande malplacerat ut på trottoaren.

Anna klev ner ett trappsteg för att hjälpa Flickan, men den lilla varelsen lyfte själv upp harpan och rullade sedan in den genom hallen.

”Sådär ja”, sa Flickan med en viss slutgiltighet i rösten. ”Tack så mycket! Jag kommer tillbaka i morgon.” Hon klappade Harpan

på den tjockare delen av ramen på samma sätt som man klappar en häst, och instrumentet svarade med dova dunsar.

Resten av kvällen satt Anna och tittade på de senaste avsnitten av Game of Thrones och när hon gick och lade sig hade hon så gott som glömt bort inackorderingen nere i vardagsrummet.

På morgonen kom hon halvsovande nerför trappan och ryckte till när hon fick syn på Harpan, men så började minnet sakta och ovilligt vända tillbaka. Hon bestämde sig för att Harpan stod i vägen – ja, hon skulle faktiskt behöva klämma sig fram mellan matbordet och instrumentet för att komma fram till vattenkokaren, och vattenkokaren var hennes livlina på morgnarna. Utan svart te för att kickstarta hjärnan kunde hon inte fungera.

Anna försökte flytta Harpan. Inget hände. Hon tog i lite mer och försökte igen. Hon bet ihop käkarna och tog i allt vad hon förmådde men lyckades bara luta den en aning. Men visst hade Flickan med de långa, smala fingrarna flyttat på den helt själv? Anna bestämde sig för att nu krävdes det en kopp te, så hon pressade sig förbi instrumentet in i köket.

Fem minuter senare stod hon med en mugg i handen och granskade Harpan. Medan hon smuttade på teet blev hon plötsligt nyfiken på hur man spelar på ett så märkligt och vackert instrument. Hon ställde muggen på köksbänken och tog försiktigt bort fodralet.

Hon knäppte på en sträng – doing – och en till – doing, doiiiiinnng – ljudet ekade genom huset, så vackert och så trolskt. Men så slutade hon tvärt. Hon hade ingen rätt att spela på Harpan. Den var inte hennes. Hon vaktade den bara.

Eftermiddagen kom, men ingen flicka med långa, smala fingrar. Ingen flicka alls, för den delen. Bara Annas man. Han kom hem framåt kvällen efter tre veckor till sjöss och sken upp när han såg instrumentet.

”Har du börjat musicera?” frågade han med ett brett leende.
”Ska du säga upp dig på jobbet?”

Anna suckade och började förklara: ”Om Flickan inte dyker upp i morgon så ringer jag efter någon som kan hämta Harpan. Den står i vägen”, avslutade hon.

Nästa dag slog hon sina lovar kring Harpan, eller nåja försökte så gott det gick i det lilla rummet. Då fick hon syn på en liten metallplatta vid Harpans fot. Anna ställde sig på alla fyra och försökte läsa vad det stod. ”*Te-lyn hud...*”, stavade hon sig fram. Telyn hud? Vad kunde det betyda? Var det tillverkarens namn? Hon grunnade på det en stund, men sedan började hon fundera på hur det skulle kännas att spela på instrumentet och knäppte på ett par strängar igen. Doiing. Doiing... Varför var några av strängarna blå? Och andra röda? Hon tog fram sin laptop och började leta på Youtube efter videor om hur man spelar harpa. Anna kände sig faktiskt riktigt löjlig, för hon visste mycket väl att det tar flera år att lära sig att spela ett instrument.

”Men eftersom Harpan står här i mitt vardagsrum kan jag ju lika gärna känna efter lite hur det känns. Om Flickan inte har kommit och hämtat den till helgen ska jag ringa efter någon som kan hjälpa oss att bli av med den.”

”Jag ska!!” lade hon till och tittade på sin man som bara log och nickade.

”Naturligtvis”, svarade han, ”det är ju bäst så.”

Men just nu var det viktigast att få bort Harpan från ingången till köket. Det skulle bli väldigt svårt att laga middag och att sitta vid matbordet när den stod mitt i dörröppningen. Dom kunde inte gå ut och äta pizza ikväll igen. Så Anna gjorde som vanligt sina efterforskningar på nätet och lärde sig att hon måste luta harpan bort från sig för att kunna rulla den på de pyttesmå hjulen. Ytterst försiktigt manövrerade hon Harpan längre in i vardagsrummet.

Följande vecka tillbringade hon det mesta av tiden med Harpan. Hon knäppte på strängarna, strök med handen över ramen och dunkade försiktigt på det tjocka partiet som hon numera visste var en ”resonanslåda”.

En dag ringde det på dörren igen. ”Flickan!” tänkte Anna, men den här gången var det tre ungdomar med en hel skog av instrument som stack ut ur deras väskor och ryggsäckar.

”Jaha, nu har de äntligen kommit för att hämta Harpan”, tänkte Anna och kände en saknad växa i bröstet. Hon förstod inte

varför, hon borde inte vara ledsen över att bli av med den där jättelika tingesten som tog plats i deras pyttelilla hus.

Till hennes stora förvåning bad ungdomarna att hon skulle spela på julkonserten tvärs över gatan. Den första hade blivit inställd eftersom en av solisterna hade försvunnit – harpspelaren. Det tog ett par sekunder, men sedan började hon gapskratta. Det här var nog ett av de mest genomarbetade spratt hon varit med om, ett av de mest komplicerade i alla fall! Men det var inte särskilt lyckat. Inte alls! Ingen såg ju henne och kunde skratta åt det.

Den unge mannen i sällskapet såg lite förbryllad ut när han räckte över några notpapper till henne.

”Men jag kan inte spela harpa! Och jag kan absolut inte läsa noter!” sa Anna som fortfarande småskrattade.

”På musikskolan sa de att du kunde”, svarade han med en sådan där axelryckning som unga människor behärskar till fulländning, och sedan vände de sig om och gick iväg alla tre.

Anna såg efter dem när de gick iväg genom det allt tätare snöfallet och visste inte vad hon skulle göra. Hon gick tillbaka till vardagsrummet och tittade på pappren hon höll i handen. ”Away in a Manger”, stod det överst. Och i lite mindre text ”Ej upplysta gårdar”. Okej, bra. Hon kände i alla fall igen titeln på sången. ”Alltid något”, suckade hon. Sedan började hon leta efter den på nätet. Att hitta den spelad på harpa och inte framförd av en gullig liten barnkör var inte helt lätt. Men när hon lyckats lyssnade hon. Det var ett kort stycke, så hon lyssnade igen. Och igen. Det var så vackert!

Sedan satte Anna sig vid Harpan. Hon rättade till sig på pallen. Öppnade och knöt händerna ett par gånger. Harklade sig. Det kändes löjligt, men det var väl så musiker gjorde när de satte sig vid sina instrument. Så började hon spela. Hon bara visste hur hon skulle röra händerna och fingrarna. Det gick automatiskt. “Vad är det här för trolleri?!” for det till slut genom hennes huvud, det vill säga den mer rationella delen av hjärnan, som verkade ha legat kvar i sängen hela förmiddagen. Hennes fingrar blev ömma, hennes axlar värkte något fruktansvärt och det susade i huvudet, men hon kunde. Faktiskt. Spela!

I god tid före konserten kom de tre ungdomarna tillbaka, utan instrument som stack upp ur ryggsäckarna, men med en liten kärra. "Ja, då var det slut med det roliga," tänkte Anna när de packade in Harpan i fodralet, tippade över den på kärran och gick sin väg. Hon följde dem till dörren. Det hade börjat frysa på och Anna huttrade där hon stod i dörröppningen och såg hur de rullade iväg med Harpan nerför gatan och gjorde spår i den knarrande snön. Plötsligt greps hon av ett stort vemod.

Hon tog ett par tvekande steg efter dem och sedan började hon småspringa. Anna, Harpan och de tre unga musikerna kom in i konsertlokalen samtidigt. Hon satte sig ner för att studera hur de placerade ut instrumenten, pallarna och notställen inför konserten. Några ungdomar hängde upp stjärnor och girlanger ovanför scenen för att skapa julstämning. Det pirrade i magen på henne av spänning och förväntan, men samtidigt kände hon att det här var helt absurt.

När det var hennes tur att spela klev Anna modigt in på scenen. Hon hörde julsången inom sig och lyckades föra över tonerna till sina fingrar, som rörde sig en aning stelt över strängarna, men hon spelade inte fel på så många ställen. Det blev bara ett par falska toner.

När sista tonen klingat ut fick Anna stående ovationer av publiken. Alla 32 åhörarna applåderade entusiastiskt! Hon kunde fortfarande inte riktigt förstå vad som hade hänt, men hon bestämde sig för att inte fundera så mycket på det utan bara rida på den våg av glädje som sköljde över henne.

Till slut lämnade Anna scenen och gick bakom kulisserna. Hon såg den lilla Flickan med de långa, smala fingrarna smita iväg med ett stort leende på läpparna. Det kanske var ljuset där bakom som lurade ögat, men senare skulle Anna alltid hävda att Flickan hade haft små, små änglavingar.